

fordeling overalt i samfundet, som giver alle interesser en rimelig indflydelse, og som først og fremmest skaber den for ethvert samfundsmæssigt fremskridt i vor tid nødvendige samhørighed mellem de beskæftigede og arbejdspladserne.“

Ved 1. behandlingen udtalte *arbejdsministeren* (Lauge Dahlggaard), at det var et tilfælde, der lignede en tanke, at forslaget var fremsat samme dag, som folketinget vedtog en dagsorden, der bl. a. opfordrede regeringen til at tilskynde arbejdsmarkedets hovedorganisationer til at indgå ny aftale om samarbejdet på de enkelte virksomheder og til i fornødent omfang at fremme gennemførelsen heraf ved lovgivningsmæssige foranstaltninger.

I socialistisk folkepartis forslag var samarbejdet på arbejdspladsen snævert anskuet som et ansvar specielt for virksomhedsledelsen. I forslaget tog man endvidere afstand fra tanker om at basere økonomisk demokrati på arbejdspladsen på de beskæftigedes medejendomsret og kapitalbesiddelse, herunder tog man specielt afstand fra at give lønmodtagernes organisationer indflydelse ad denne vej.

Ministeren var enig i adskilligt af dette. Han var således enig i at tage afstand fra organisationsejede fondsdannelser af den art og med det sigte, som senest havde været diskuteret på grundlag af tidligere statsminister Viggo Kampmanns tanker. Han frygtede, at resultatet kunne blive en forening af organisationsmæssig og økonomisk magt, der i praksis ville få såre lidt med demokrati at gøre. Derimod mente ministeren — i modsætning til socialistisk folkeparti — at udbyttedeling og medejendomsret praktiseret indenfor rammerne af den enkelte virksomhed kunne være virksomme midler i bestræbelserne for at udbygge et trivselbefordrende og demokratisk samarbejde mellem virksomhedsledelse og arbejdstagere.

Alt i alt fandt ministeren ikke, at forslaget frembød et realistisk grundlag for løsning af problemerne omkring arbejdspladsdemokrati og økonomisk demokrati, selvom det indeholdt interessante enkeltheder.

Også ordførerne for regeringspartierne fandt visse punkter i forslaget tilforladelige, men måtte dog afvise forslaget, fordi man ikke mente, at den foreslåede løsning var rigtig.

Såvidt *Erling Dinesen* (S) kunne forstå, var forslagsstillerne nærmest kommet til det stik modsatte resultat af det, der gives udtryk for i LO-betænkningen om demokrati på arbejdspladsen og oprettelse af virksomhedsnævn. Han opfattede forslaget på den måde, at SF tog afstand fra den økonomiske demokratisering i erhvervslivet, som han anså for at være en af 1970ernes allervigtigste politiske opgaver. Spørgsmålet var vel, om lønmodtagerne opnåede virkelig medbestemmelsesret, før de havde opnået medejendomsret og dermed større lighed i indkomst- og formuefordelingen. Hans fornemelse var iøvrigt, at man burde afvente resultaterne af de forhandlinger mellem LO og arbejdsgiverne, der nu ville blive indledt.